

Konungens sons bröllop

Darby, John Nelson,

73 Q a Br.

National Library
of Sweden

o DARBY. J. N.

Teol.
Upplys.

(Don)

*Konungens sons
bröllop*

1919.

Konungens sons bröllop.

Läs Matt. 22: 1—14.

”Jesus talade åter till dem i liknelser sägande: Himmelriket är likt en konung som gjorde bröllop åt sin son och sände ut sina tjänare för att kalla dem, som voro bjudna till bröllopet; och de ville icke komma.”

Här är det fråga om någonting som konungen gör och vartill han inbjuder. Han har för avsikt att ära sin son, och därför måste han hava omkring sin sons bröllopsbord endast det, som skulle göra bröllopet välsignat och härligt och lända till sonens ära. Här är alltsammans nåd. Det kunde tydligen icke givas någon sådan tanke, som att de inbjudna gästerna borde

medföra någon del av undfågnaden. Nej, detta skulle hava varit en förnärmelse emot konungen. Här är ingen tanke på någon slags fordran på gästerna, eller att de skulle medföra det minsta bidrag till måltiden; ej håller fråga om någon gengäld från de inbjudna gästernas sida. Den, som inbjudit dem, hade burit omsorg om alltsammans och, jag upprepar det, alla tankar på någon sorts bidrag, ersättning eller gengäld vore en ren förnärmelse mot konungen.

Denna liknelse framställer för oss, huru konungen handlar enligt fullheten av den rikedom, som fanns i hans eget hus, och detta för att ära sin son. Allt rörde sig om honom, och för att ära sonen måste full välsignelse och glädje vara rådande vid måltiden. Konungen vill se lyckliga ansikten runt omkring bordet, utan en skugga av oro över dem; hjärtan, fria från varje tanke av misstro till hans kärlek!

Tillämpningen av denna liknelse är mycket enkel. Den framställer den grund, på vilken Gud nu handlar mot människan i evangelium och visar att Han ej nu kommer med anspråk eller fordringar på henne. Gud framstår såsom förhärligande sig själv, i det att Han frälsar syndare och gör dem lyckliga omkring sin Son. Det är klart, att om någon hade hyst en sådan tanke, som att han borde bidra till festen, skulle detta visa att han alls icke fattat, och icke hade någon rätt känsla av den persons ära, som hade inbjudit honom. Den, som medförde någonting i sådant syfte, skulle säkerligen hava blivit kvarhållen strax vid dörren, ty hans handlingssätt bevisade, att han helt och hållet underskattade både måltiden och den som hade berett densamma.

”Åter sände han ut andra tjänare och sade: Sägen dem, som äro bjudna: Se, jag har tillrett min måltid, mina oxar och min gödboskap äro

slaktade, och allt är redo; kommen till bröllopet." Se v. v. 4—7.

"Allt är redo". Där är intet mer som behöver göras. Denna sanning utgjorde på ett särskilt sätt apostlarnes budskap, när de efter Herrens korsfästelse gingo ut med evangelium. Måltiden var redo. Det, som ligger gömt i människans hjärta, uppenbarar sig icke allenast däruti att hon föraktar Guds inbjudning, utan hon ringaktar också hans nåd och hans vittnesbörd. Den likgiltighet, som gör att en syndare föraktar Guds nåd, är i princip samma sak som gjorde, att människor dödade hans Son.

Men nu hava vi den välsignade sanningen, att Gud icke gav upp den minsta del av sin kärleks fullkomlighet och uppsåt i förbindelse med sin Son. Han säger: Jag måste hava omkring mig lyckliga människor, välsignade i min närvaro och till ära för min Sons bröllop. Ja, Gud måste hava sitt hus fullt. När de först bjudna

icke ville "komma", sände Han ut sina tjänare för att församla alla, så många de funno, både onda och goda, och bröllopssalen blev fullsatt av bordgäster (se v. 3, 10). Guds kärlek är verksam och utgår i världen i ren och oblandad nåd för att finna både goda och onda, på det de måtte få del av de välsignelser Han har försett och av allt det goda, som finnes i hans hus.

Sedan läsa vi (v. 11): "Då konungen gick in för att bese gästerna, såg han där en man, som icke var klädd i bröllopskläder", v. 11—13. (I Österlandet beredes alltid av värden själv, bröllopsskrud åt alla gästerna.) Om således en gäst, som blivit inbjuden av konungen, var en rik man och sökte komma in iklädd någon kostbar dräkt, som han själv förskaffat sig, eller å andra sidan om en fattig man sökte komma i sina slitna kläder, så skulle detta i båda fallen varit en förolämpning mot konungen och ett

föraktande av den klädnad, som konungen hade försett för gästerna. Gud är den som inbjuder till bröllopet och endast Han kan förse oss med en klädnad, som passar för hans heliga närvaro.

Allt som kommer från människan har Gud fullkomligt åsidosatt, både vår egen duglighet och varje vår tanke att kunna komma in på grund av vad vi äro. Ej heller skulle vår ovärdighet och tanken på vårt tillstånd utgöra ett hinder. Vår välsignelse beror på en enda sak, nämligen hans tillräcklighet och nåd, som inbjudit oss. Bröllopsklädnaden var tillreds. Konungen hade försett allt. Han tager nu en överblick över alla de närvarande och ser en av dem utan bröllopskläder — han finner att denne enskilde icke har Kristus, aldrig hade mottagit Honom. Den enda verkan av att han befann sig i brölloppssalen var, att det blev tydligare än någonsin, att han icke hade något

med bröllopet att göra, ty han hade icke på sig bröllopsklädnaden.

Älskade vänner, hava våra hjärtan fattat Guds stora tanke? Gud tänker på sin Son. Hans hjärtas första tanke är att förhärliga sin Son och detta genom deras glädje, vilka införas till bröllopet. Men angående den själ, som icke har mottagit Kristus och icke är i anden av detta bröllop, skall det bliva uppenbart, ju närmare han är i sällskap med dem, som sitta ned vid bordet, att han ej har något där att göra och ej passar på denna plats. Voro väl gästerna där blott för att förnöja sig själva? Visserligen icke. De voro där för att fira Sonens bröllop och för att ära Honom.

Verkan av, att rätteligen hava förstått att Gud vill förhärliga sin Son, är den, att man åsidosätter alla sina egna tankar. Vi må vara i oss själva de uslaste bland syndare, men likväl skall all oro försvinna från våra hjärtan, all fruktan och ovisshet bort-

tagas, emedan bjudningen har utgått från Gud och Han har försett den bröllopsklädnad, som passar för hans egen närvaro. Antag att konungens bjudning hade nått någon fattig man, klädd i trasor, och denne sade: "Ack! den kan ej vara för mig, jag är en så ringa och fattig man." Men detta var konungens sak att taga med i beräkning. Eller om den fattige skulle säga: "Jag kan inte komma in i konungens palats såsom jag är; mina kläder äro ej passande", så skulle ej heller detta utgöra något hinder; ty detta var ju konungens sak, som hade inbjudit honom. Han skulle säkert efterkomma konungens önskan, så snart han verkligen trodde att bjudningen gällde just honom. Det enda han behövde, för att bliva passande för en plats vid bröllopbordet, var klädnaden, som konungen själv hade försett.

Älskade vänner, vi ha intet annat att göra än att fröjdas över Guds rika

nåd. De, som voro bjudna, voro icke värdiga, men Guds hus måste bliva fullt. Visserligen skola vi dagligen lära att mera uppskatta de välsignelser, som erbjudas oss i Konungens hus, men huvudsaken är, att Gud förhärliagar sin Son Jesus. Vilken ovärdig känsla vore det ej, att betvivla eller sätta i fråga hans fria nåd! Han utgav sin Son, sände honom ned till den plats, där vår synd och vårt elände hade blivit uppenbara, och detta, för att Han på korset måtte bära den dom, som vilade över oss. Gud uppväckte Honom från de döda.

Vad fruktar du väl nu? Tänker du på din ovärdighet, och säger: Min själs tillstånd är icke sådant att det passar för en, som är kallad till Konungens Sons bröllop. Tänk ej så, ty det heter: "De församlade alla, så många de funno, både onda och goda". Om du är inbjuden av Konungen, så betyder det föga, om bjudningen finner dig som en tiggare eller som en

prins. Vad tvivlar du på? Har väl Gud gjort ett misstag, då Han inbjöd dig? Det är ju sannt, att du ej är värdig att komma inför Konungen, men Han har kallat dig, utan att vänta att finna någon värdighet hos dig. Han visste, huru ovärdig du var, innan Han kallade dig.

Herren kallar syndare genom en kärlek, som har bevisat sig vara starkare än döden. Han gick ned i dödens stoft för syndare. Guds Son trädde för syndarens skull under Satans och "mörkrets makt", men Han kunde ej bliva kvarhållen i döden. Tänk på detta — Guds Son gick för syndare under Guds vredes dom. Vad mera kunde Han väl göra? Kristus är uppstånden och sitter vid Guds högra sida: "Kommen, ty allt är nu redt!" Mark. 14:17. Gud inbjuder i dag på grund av det, som har blivit gjort, icke på grund av något, som ännu skall göras. Den enda fråga vi ha att göra oss själva är, huruvida våra

hjärtan hava blivit Guds rättfärdighet underdåniga eller icke. Se Rom. 10 : 3.

Älskade vänner, jag vill fråga eder. Ären edra själar lyckliga? Stråla edra anleten nu av glädje, såsom de där äro medvetna om, att deras plats är att sitta vid Konungens bord?

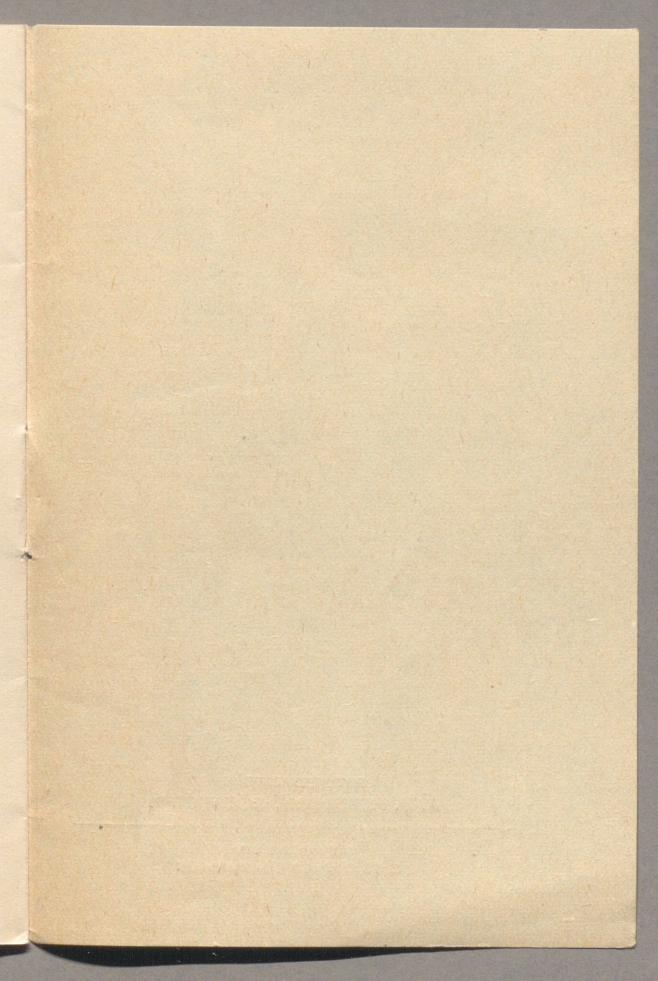
Se, nu är salighetens dag, se nu
Står himlen dig till buds, hvi dröjer du?
Tänk, om du snart inför din Herre träder
Och Han får se dig utan bröllopskläder.

Just som jag är — ej med ett strå
Av egen grund att bygga på,
Blott på den grund att Du för mig,
Har dött och själv mig bjöd till Dig —
Jag kommer, o Guds Lamm!

Just som jag är — förrän jag har
Förmått vad evigt fruktlöst var
Att från en fläck mig göra ren —
Till Dig, vars blod det gör allen',
Jag kommer, o Guds Lamm!

Just som jag är i denna stund,
Så fattig, kall och ond i grund,
Att finna allt, som fattas mig,
I saligt öfverflöd hos Dig,
Jag kommer, o Guds Lamm!

Just som jag är, Du gläds att se
Mig komma och mig allt få ge,
Förlåta, rena, läka mig;
Jag tror Ditt ord, och trygg till Dig
Jag kommer, o Guds Lamm!

REKVIRERAS FRÅN
A. B. PETERSON, GÖTEBORG.

GÖTEBORG 1919
HELGE BORRES BOKTRYCKERI